

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16CoPr/3/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5917201119
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniela Drnáková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:5917201119.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Daniely Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Daniely Drnákovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a JUDr. Ivany Štíftovej, v spore žalobcu:

Y.. R. Y., W.. X.X.XXXX, Y.-Q. XXX, M., zastúpený: Mgr. Barborou Lašútovou, Dubina 17, Lukavica, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o vrátenie stavu osobného príplatku, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. B3-19Cpr/21/2017-331, zo dňa 12.9.2023, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi doplatok k osobnému príplatku vo výške 6.270 eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 110 eur od 11.4.2015 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 110 eur od 11.5.2015 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 110 eur od 11.6.2015 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 110 eur od 11.7.2015 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 110 eur od 11.8.2015 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 110 eur od 11.9.2015 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 110 eur od 11.10.2015 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 110 eur od 11.11.2015 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 110 eur od 11.12.2015 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 110 eur od 11.1.2016 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 110 eur od 11.2.2016 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 110 eur od 11.3.2016 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.4.2016 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.5.2016 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.6.2016 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.7.2016 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.8.2016 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.9.2016 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.10.2016 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.11.2016 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.12.2016 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.1.2017 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.2.2017 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.3.2017 do zaplatenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.4.2017 do zaplatenia,

s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.5.2017 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.6.2017 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.7.2017 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.8.2017 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.9.2017 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.10.2017 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.11.2017 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.12.2017 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.1.2018 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.2.2018 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.3.2018 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.4.2018 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.5.2018 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.6.2018 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.7.2018 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.8.2018 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.9.2018 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.10.2018 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.11.2018 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.12.2018 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.1.2019 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.2.2019 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.3.2019 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.4.2019 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.5.2019 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.6.2019 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.7.2019 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.8.2019 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.9.2019 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.10.2019 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.11.2019 do zaplattenia, s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 110 eur od 11.12.2019 do zaplattenia (výrok I.) a rozhodol, že žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

2. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 27.2.2017 sa žalobca domáhal uloženia povinnosti vyplácať žalobcovi osobný príplatok vo výške 120 eur ku mzde za jednotlivé mesiace do budúca, počnúc najbližším výplatným termínom po právoplatnosti rozsudku. Zároveň sa domáhal uhradenia doplatku k osobnému príplatku za obdobie od marca 2015 do podania žaloby vo výške 2.640 eur spolu s príslušenstvom, ktorú neskôr ďalšími písomnými podaniami dopĺňal a rozširoval (naposledy podaním doručeným súdu dňa 4.2.2023), ktorá zmena žaloby bola pripustená na pojednávaní dňa 19.5.2022. Ďalej sa domáhal nemajetkovej ujmy 2.000 eur, straty na povinných zrážkach zo mzdy uplatňujúcej si pri daňovom bonuse na manželku vo výške 430,05 eura a dlžnej sumy vzniknutej znížením vymeriavacieho základu pre výpočet odvodov vo výške 355,65 eura.

3. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že K.. R. Z. ako vedúci katastrálneho odboru Okresného úradu v Námestove, návrhom zo dňa 19.2.2016, v zmysle § 89 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe, s účinnosťou odo dňa 1.3.2015 navrhol žalobcovi ako jedinému zamestnancovi z tohto odboru znížiť osobný príplatok zo sumy 120 eur na sumu 10 eur, ktorý návrh T.. Y. Š. ako prednosta okresného úradu schválil. Oznámenie o výške a zložení funkčného platu štátneho zamestnanca žalobca prevzal dňa 5.3.2016; žiadnemu inému zamestnancovi vyplácanie osobného príplatku nebolo zastavené alebo znížené, čím nebolo so žalobcom zaobchádzané ako s inými zamestnancami. Žalobca argumentoval, že zamestnávateľ s jeho prácou a pracovnou disciplínou nikdy nevyjadril nespokojnosť a mal za to, že zákonný postup pri úprave osobného príplatku nebol dodržaný. Z výpisu z osobného spisu žalobcu vyplynulo, že jeho súčasťou je len návrh vedúceho katastrálneho odboru na zníženie osobného príplatku bez udania dôvodu a taktiež bez žiadosti a návrhu na zníženie osobného príplatku priameho nadriadeného žalobcu. Zdôraznil, že v období pred znížením osobného príplatku nedošlo k zníženiu jeho pracovného výkonu, nedošlo ani k porušeniu právnych predpisov, či pracovnej disciplíny. Bol názoru, že prednosta okresného úradu nemá zákonnú právomoc znížiť ani odobrať osobný príplatok ľubovoľne bez odôvodneného návrhu priameho nadriadeného vedúceho zamestnanca a bez udania zákonných dôvodov, a teda návrhom na zníženie osobného príplatku

bez súhlasu priameho nadriadeného vedúci odboru a prednosta okresného úradu nedodrжали zákonný postup.

4. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), súd prvej inštancie ozrejmil, že podaním zo dňa 22.1.2017 žalobca žiadal zmenu žalobného návrhu tak, aby bola žalovanému uložená povinnosť vyplácať žalobcovi osobný príplatok vyšší o 110 eur ku mzde za jednotlivé mesiace do budúcnosti, počnúc najbližším výplatným termínom po právoplatnosti rozhodnutia a taktiež uhradiť dlžnú časť doplatku na osobnom príplatku mzdy mesačne v rozsahu 110 eur za obdobie od 1.3.2015 do podania zmeny žaloby, povinnosť nahradiť nemajetkovú ujmu vo výške 2.000 eur, dlžnú sumu vzniknutú finančnou stratou na povinných zrážkach zo mzdy uplatňujúcu si pri daňovom bonuse na manželku vo výške 627,05 eura a dlžnú sumu vzniknutú znížením vymeriavacieho základu pre výpočet odvodov vo výške 518,65 eura. Súd prvej inštancie uznesením pripustil zmenu žaloby v zmysle podania žalobcu zo dňa 22.1.2017

na pojednávaní dňa 23.1.2018, na ktorom tiež žalobca pred začatím konania zobral žalobu späť v časti uloženia povinnosti žalovanému uhradiť sumu 627,05 eura titulom finančnej straty na povinných zrážkach zo mzdy uplatňujúcu si pri daňovom bonuse na manželku a v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi rozdiel na vymeriavacom základe pre výpočet odvodov vo výške 518,65 eura.

5. Na pojednávaní konanom dňa 10.5.2018 žalobca požadoval konečnú zmenu žalobného návrhu tak, že sa domáha uhradenia doplatku k osobnému príplatku za obdobie od marca 2015 do apríla 2018 vo výške 4.290 eur spolu s príslušnými úrokmi z omeškania; uznesením vyhláseným na pojednávaní súd prvej inštancie zmenu žaloby pripustil.

6. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že vo výpovedi žalobca uviedol, že dňa 5.3.2016 si jeho a vedúceho odboru predvolal prednosta T. Y. Š., pri ktorom mu odovzdal oznámenie s dátumom 23.2.2015, v ktorom mal znížený osobný príplatok. Jeho bezprostredne nariadený po návrate na pracovisko o znížení osobného príplatku nevedel. Na ďalšom pojednávaní konanom dňa 27.3.2018 žalobca zobral žalobu v časti uloženia povinnosti vyplácať žalobcovi osobný príplatok zvýšený o 110 eur ku mzde za jednotlivé mesiace do budúcnosti, počnúc najbližším výplatným termínom po právoplatnosti rozsudku späť. Podľa výpovede žalobcu jemu jedinému bol znížený osobný príplatok, napriek tomu, že na to nebol dôvod. Z kontrol, ktoré predložil, vyplývajú pochybenia iných zamestnancov, ktorým nebol znížený osobný príplatok. Žalobca uviedol, že nepozná dôvod jeho diskriminácie, domnieval sa, že je to z dôvodu pohlavia, pretože jeho príplatok dali iným kolegyniam, keď na pracovisku pracuje 17 žien a 4 muži. Diskrimináciu videl aj v tom, že prichádza z iného okresu a zaberá tak miesto ľuďom žijúcim v okrese, kde sa úrad nachádza.

7. Zo svedeckej výpovede svedka T. Y. Š., bývalého prednostu Okresného úradu v Námestove vyplynulo, že si nepamätá prečo bol znižovaný osobný príplatok u žalobcu. O verbálnom útoku zo strany žalobcu na jeho osobu nevedel, nikdy toto netvrdil. K otázke úpravy výšky osobného príplatku u jednotlivých zamestnancov uviedol, že túto konzultoval ústne s vedúcim odborom K. Z., nedisponoval od neho informáciami, že by mal žalobca neuspokojivé pracovné výsledky.

8. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že z čl. 5 ods. 2 smernice Ministerstva vnútra SR [Nariadenie o personálnej pôsobnosti vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov v služobnom úrade Ministerstva vnútra SR č. 13/2013 (č. l. 173 spisu) - pozn. odvolacieho súdu] sú zrejmé stupne riadenia, na základe ktorých je žalobcovým priamym nariadeným vedúci oddelenia a nie vedúci odbor. V prípade závažného porušenia pracovnej disciplíny štátnym zamestnancom ho priamy nadriadený na túto skutočnosť písomne upozorní a umožní mu k nemu sa vyjadriť. Žalovaný však nepredložil žiaden dôkaz o porušení pracovnej disciplíny žalobcom ani neuviedol, kedy k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny došlo; žalobca naopak predložil viaceré dôkazy, že k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny nedošlo. Dodal, že konanie žalovaného malo na žalobcu stresujúci a negatívny dopad v pracovnom aj v súkromnom živote.

9. Po vykonaní dokazovania súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č. k. 19Cpr/21/2017-180, zo dňa 14.6.2018 tak, že uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi doplatok k osobnému príplatku za obdobie od marca 2015 do apríla 2018 vo výške 4.290 eur spolu s príslušenstvom až do zaplatenia za každý mesiac vo výške 5 % ročne (výrok I), konanie v časti v časti uloženia povinnosti vyplácať žalobcovi osobný

príplatok zvýšený o 110 eur ku mzde za jednotlivé mesiace do budúca, počnúc najbližším výplatným termínom po právoplatnosti rozsudku, v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 627,05 eura a sumu vo výške 518,65 eura zastavil (výrok II.), žalobu vo zvyšku zamietol (výrok III.) a žiadnej zo sporových strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. (výrok IV.).

10. V odôvodnení uviedol, že po vykonanom dokazovaní mal za nesporné, že žalobca pôsobil v rozhodnom čase ako odborný radca v organizačnom útvere Správa katastra Námestovo, na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam. Z návrhu vedúceho katastrálneho odboru K.. R. Z. zo dňa 19.2.2015, ako aj z oznámenia o zložení funkčného platu štátneho zamestnanca zo dňa 23.2.2015 mal za preukázané, že s účinnosťou od 1.3.2015 bol žalobcovi v zmysle § 89 zákona č. 400/2009 Z. z. upravený osobný príplatok zo sumy 120 eur na sumu 10 eur. Z hodnotenia vedúceho katastrálneho odboru Okresného úradu Námestovo K.. R. Z. zo dňa 17.10.2014 zistil, že žalobca si plnil služobné povinnosti v požadovanom rozsahu, kvalite a v určených termínoch, dodržiaval etický kódex štátneho zamestnanca a služobnú disciplínu.

11. Súd prvej inštancie vo svojom prvom rozhodnutí najskôr skonštatoval, že pre priznanie nároku na mzdu je vždy významné rozlíšenie, či požadované plnenie predstavuje mzdový nárok na mzdu, ktorý je zamestnávateľ povinný poskytnúť ak zamestnanec splní dojednané predpoklady a podmienky (nároková časť mzdy), alebo či ide o takú zložku mzdy, na ktorú vzniká nárok až na základe osobitného rozhodnutia zamestnávateľa o jej priznaní (nenároková zložka mzdy). Táto (nenároková) zložka mzdy je charakteristická tým, že bez rozhodnutia zamestnávateľa má povahu len fakultatívneho nároku, ktorú povahu však stráca v okamihu, keď zamestnávateľ rozhodne o priznaní tohto nároku zamestnancovi, kedy sa nenároková (fakultatívna) zložka mzdy v dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o jej priznaní stáva nárokovou (obligatórnou) zložkou mzdy. Poukázal na čl. 18 Nariadenia vedúcej služobného úradu Ministerstva vnútra SR o služobnom poriadku štátnych zamestnancov v služobnom úrade Ministerstva vnútra SR č. 23/2013, v zmysle ktorého vedúci zamestnanec s personálnou pôsobnosťou môže štátnemu zamestnancovi priznať osobný príplatok v zmysle zákona o štátnej službe. Na priznanie osobného príplatku nie je právny nárok. Z § 89 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z. vyplýva, že osobný príplatok podľa odseku 1 možno zvýšiť, znížiť alebo odňať na základe úrovne kvality plnenia služobných úloh alebo pri zmene štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 32 zákona č. 400/2009 Z. z..

12. S poukazom na uvedené dospel k záveru, že nárok, ktorý je predmetom tohto sporu je zložkou mzdy, ktorá sa v dôsledku rozhodnutia žalovaného ako zamestnávateľa o jej priznaní stala zložkou mzdy nárokovateľnou a keďže žalovaný rozhodol tak, že žalobcovi osobný príplatok priznal, mohol sa zaoberať iba otázkou, či krátenie osobného príplatku bolo oprávnené, a teda v súlade s vnútornými mzdovými predpismi žalovaného. Mal pritom za zrejmé, že nemôže dôjsť k zníženiu priznaného osobného príplatku štátneho zamestnanca inak ako postupom podľa § 89 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z.. Konštatoval, že v prejednávanej veci k zmene štátnozamestnaneckého pomeru v zmysle § 32 nedošlo. Dôvodom pre zníženie osobného príplatku malo byť závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobcom, keď žalovaný tvrdil, že žalobca opakovane verbálne útočil na prednostu okresného úradu T. Y. Š.K., na základe čoho priamo nadriadený žalobcu (vedúci katastrálneho odboru) rozhodol o znížení osobného príplatku žalobcu. Výsluchom svedka T. Y. Š. však mal za preukázané, že nemá dôkazy o neuspokojivých pracovných výsledkoch žalobcu a o verbálnom útoku žalobcu na jeho osobu nepočul ani nič také netvrdil.

13. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uzavrel, že k odňatiu osobného príplatku žalobcovi došlo svojvoľným spôsobom, keď zo strany žalovaného nebolo preukázané porušenie pracovnej disciplíny žalobcu. Zo strany žalovaného nebol predložený ani jeden dôkaz o znížení kvality plnenia pracovných úloh žalobcu, naopak z čestného prehlásenia vedúceho oddelenia práv zápisov k nehnuteľnostiam zo dňa 9.8.2017 vyplynulo, že žalobca si plnil svoje povinnosti riadne, včas a zodpovedne a krátenie osobného príplatku nebolo s ním ako priamym nadriadeným nikdy konzultované. Vzhľadom k svojvoľnému odňatiu osobného príplatku žalobcovi z dôvodu neaplikovania § 89 ods. 2 zákona č. 400/2009

Z. z. preto návrhu v časti tak bolo uvedené vyhovel (výrok I.). O čiastočnom späťvzati žaloby v časti uloženia povinnosti vyplácať žalobcovi osobný príplatok zvýšený o 110 eur ku mzde za jednotlivé mesiace do budúca, počnúc najbližším výplatným termínom po právoplatnosti rozsudku, v časti uloženia povinnosti žalovanému uhradiť žalobcovi sumu 627,05 eura titulom finančnej straty na povinných zrážkach zo mzdy uplatňujúcu si pri daňovom bonuse na manželku a v časti uloženia

povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi rozdiel na vymeriavacom základe pre výpočet odvodov vo výške 518,65 eura rozhodol v zmysle § 145 ods. 2 C. s. p. a v tejto časti konanie zastavil (výrok II.).

14. V časti žalobného návrhu o náhradu nemajetkovej ujmy 2.000 eur mal súd prvej inštancie preukázať, že žalobca diskrimináciu svojej osoby vyvodzoval nielen z dôvodu, že jemu ako jedinému zamestnancovi bol odňatý osobný príplatok, ale aj z dôvodu nevytvorenia rovnakých pracovných podmienok pri výkone štátnej služby (t. j. nevymaľovanie kancelárie a neuskutočnená výmena stoličky). Na ozrejmienie právnej stránky uviedol, že podľa zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (antidiskriminačný zákon) o diskrimináciu ide vtedy, ak dochádza k rozdielnemu zaobchádzaniu s jednotlivcami, ktorí sa nachádzajú v obdobných situáciách bez objektívneho a rozumného zdôvodnenia. V prípade domáhania sa ochrany práva na rovnaké zaobchádzanie je potrebné predovšetkým zisťovať (ne)existenciu rozdielného zaobchádzania s obeťou diskriminácie v porovnaní s inou osobou, ktorá sa nachádza v rovnakej alebo porovnateľnej situácii, či napadnutým konaním vznikla obeť diskriminácie nejaká nevýhoda a či medzi dôvodom rozdielného zaobchádzania a vzniknutou nevýhodou je príčinná súvislosť. Žalobca je pritom povinný predložiť dôkazy, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo; ak sa tak stane, žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania (§11 ods. 2 antidiskriminačného zákona).

15. Súd prvej inštancie poukázal na to, že o diskrimináciu ide vtedy, ak dochádza k rozdielnemu zaobchádzaniu s jednotlivcami, ktorí sa nachádzajú v obdobných situáciách bez objektívneho a rozumného zdôvodnenia. V tejto súvislosti podotkol, že žalobca však žalovaného o výmenu stoličky ani vymaľovanie svojej kancelárie nepožiadala a žalovaný dokonca o nákladoch žalobcu na zabezpečenie si stoličky a vymaľovanie kancelárie ani nemal vedomosť. Poukázal na to, že sám žalobca vo výpovedi na pojednávaní dňa 27.3.2018 uviedol, že o výmenu stoličky nežiadal. Ďalej zdôraznil, že ostatné vyjadrenia žalobcu, týkajúce sa jeho údajnej diskriminácie, sú len v rovine tvrdení „počul som, pýtal som sa, nežiadal som výmenu stoličky“, avšak súd pri rozhodovaní nemôže hodnotiť slovné reprodukovanie emočné pocity, ale musí vyhodnocovať skutkové zistenia. Uviedol preto, že na základe žalobcom predložených dôkazov nemožno dospieť k záveru, že bol žalovaným diskriminovaný. K ďalšiemu dôvodu diskriminácie, za ktorý žalobca označil svoje pohlavie (muža), pretože jeho príplatok mal byť daný iným kolegyniam (ženám), súd prvej inštancie konštatoval, že tieto tvrdenia žalobcu taktiež nemal za preukázané, pretože na informácie o platových podmienkach svojich kolegov nemá právny nárok a objektívne nebolo dokázané, že iným zamestnancom nebol odňatý, znížený alebo zvýšený osobný príplatok. Dodal, že rozdielny prístup k mužom a ženám na pracovisku nie je dôvodom diskriminácie v zmysle zákona č. 365/2004 Z. z. a skonštatoval, že diskriminácia vyžaduje porušenie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodov príslušnosti diskriminovaného k určitej skupine, ktoré skupiny boli vyššie vymenované (viera, rasa, národnosť atď.). Na uvedenom základe žalobu v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 eur ako nedôvodnú zamietol (výrok III.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 C. s. p., prihliadnúc k čiastočnému späťvzatiu a zamietnutiu žaloby (v celkovej výške 3.145,70 eura).

16. Na základe odvolania žalovaného voči vyhovujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie (výrok I.) prejednal vec Krajský súd v Bratislave, ktorý uznesením č. k. 16CoPr/10/2018-205, zo dňa 31.7.2020 v časti doplatku k osobnému príplatku, ktorá bola napadnutá odvolaním, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd k namietanému nedostatku právomoci súdu vyslovil právny názor, že spory medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom o nároky zo štátnozamestnaneckých vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy, a preto neobstojí námietka žalovaného, že nepodlieha právomoci súdov posúdenie toho, či má zamestnanec nárok na osobný príplatok, ktorý mu bol odňatý, resp. znížený a rozhodovanie o povinnosti úhrady sumy o ktorú bol osobný príplatok znížený. Odvolací súd zdôraznil, že sa jedná o spor medzi štátnym zamestnancom a jeho služobným úradom, ktorý je súkromnoprávnym sporom a rozhodovanie v takýchto sporoch je výslovne zverené súdom (§ 125 zákona č. 400/2009 Z. z.). K priznaným úrokom z omeškania uviedol, že ak je zamestnávateľ v omeškaní s výplatom platu, je potom povinný uhradiť aj úroky z omeškania. Takýto postup sa napriek absencii právnej úpravy v pracovnoprávných vzťahoch vzťahuje obdobne aj v prípade omeškania zamestnávateľa v štátnozamestnaneckom pomere, pri použití ustanovení Občianskeho zákonníka a má svojim spôsobom sankčný charakter. Poukázal na judikatúru, podľa ktorej úroky z

omeškania so splnením peňažného záväzku sú dennou náhradou škody za stratu možnosti disponovať s dlžnou sumou (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/319/1999).

17. K namietanému brutto doplatku k osobnému príplatku odvolací súd vyslovil právny názor (ods. 17 uznesenia), že žalovaný je povinný tento doplatiť v brutto vyjadrení s poukazom na § 114 zákona č. 400/2009 Z. z. a z odkazu v § 120 predmetného zákona na ustanovenia § 129 až § 132 Zákonníka práce, upravujúce spôsob výplaty mzdy a vykonávanie zrážok zo mzdy. Z § 114 ods. 3 zákona č. 400/2009 Z. z., ktorý definuje, čo sa považuje za priemerný čistý funkčný plat štátneho zamestnanca vyplýva, že plat a funkčný plat sú peňažné plnenia neočistené od zákonných zrážok; preto v prípade uplatnenia nároku na doplatenie osobného príplatku ako zložky funkčného platu, t. j. hrubého platu, neočisteného od zrážok (na poisťné, na nemocenské poisťenie, dôchodkové poisťenie, poisťenie v nezamestnanosti, zdravotné poisťenie a preddavok na daň z príjmov zo závislej činnosti), možno priznať úrok z omeškania z celej istiny rovnajúcej sa hrubému funkčnému platu, resp. jeho zložke (osobného príplatku) a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že žiadny všeobecne záväzný právny predpis neustanovuje, že pre účely výpočtu doplatku k funkčnému platu štátneho zamestnanca sa má použiť čistý funkčný plat. Odvolací súd tak v tejto časti podanému odvolaniu nevyhovel.

18. Odvolací súd sa v napadnutej časti stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že doplatok k osobnému príplatku, ktorý je predmetom tohto sporu, je zložkou mzdy, ktorá sa v dôsledku rozhodnutia žalovaného ako zamestnávateľa o jej priznaní stala zložkou mzdy nárokovateľnou, a keďže žalovaný žalobcovi osobný príplatok priznal, mohol sa súd zaoberať iba otázkou, či zníženie osobného príplatku bolo oprávnené a teda v súlade s vnútornými mzdovými predpismi žalovaného. Predpokladom pre rozhodnutie v prejednávanom spore s poukazom na § 89 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z. ako aj na čl. 18 Nariadenia o služobnom poriadku štátnych zamestnancov v služobnom úrade Ministerstva vnútra SR č. 23/2013 (č. I. 149 spisu) bolo teda zistenie, že žalovaný znížil žalobcovi osobný príplatok v rozpore s právnymi predpismi, resp. s vnútornými predpismi žalovaného, v prípade vyhovenia žalobe v časti týkajúcej sa doplatenia osobného príspevku, resp. zistenie o opaku, v prípade zamietnutia žaloby v tejto časti. Bolo preto potrebné vykonať dokazovanie, či namiesto priameho nadriadeného vedúceho zamestnanca dotknutého zamestnanca o zmenách v osobnom príplatku rozhodol priamo zamestnávateľ, resp. taký vedúci zamestnanec zamestnávateľa, ktorý je v rozhodnom čase vzhľadom na svoje pracovné zaradenie spôsobilý prijať záver o kvalite výkonu pracovnej činnosti zamestnanca, o ktorého osobný príplatok sa jedná. Skonštatoval, že za účelom preukázania zodpovedného nadriadeného vedúceho zamestnanca bude potom potrebný žalovaným navrhnutý výsluch svedka K.. R. Z., ktorý bol v rozhodujúcom čase vedúcim zamestnancom zamestnávateľa, a ktorý podal návrh na zníženie osobného príplatku žalobcu, teda uvedený dôkaz je dôkazom, ktorý sa týka skutočností rozhodujúcich pre ustálenie skutkového stavu v prejednáwanej veci.

19. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie vec v napadnutej časti opätovne prejednať na pojednávaní, riadne podľa návrhov strán vykonať dokazovanie, poskytnúť stranám možnosť realizácie ich práva byť prítomný pri vykonávaní dôkazov a vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, na základe takto vykonaných dôkazov ustáliť skutkový stav potrebný pre rozhodnutie súdu, ktoré bude vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu preskúmateľné, teda v napadnutej časti opätovne rozhodnúť a svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodniť. Súdu prvej inštancie uložil vykonať všetky navrhnuté dôkazy smerujúce k zisteniu kvality plnenia pracovných úloh zo strany žalobcu, keď hodnotenie kvality výkonu práce zamestnanca je v kompetencii príslušných vedúcich zamestnancov, ktorým bol práve svedok K.. R. Z., ktorý v rozhodnom čase (vzhľadom na svoje pracovné zaradenie) bol spôsobilý prijať záver o kvalite výkonu pracovnej činnosti žalobcu, keďže bol vedúcim zamestnancom, ktorý podpísal písomné hodnotenie výkonu práce žalobcu vyhotovené ku dňu 17.10.2014. Súčasne uložil doplniť dokazovanie aj navrhovaným svedkom T. V..

20. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že po vrátení veci viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v uznesení č. k. 16CoPr/10/2018-205, zo dňa 31.7.2020, doplnil dokazovanie výsluchom žalobcu a svedka K.. R. Z.. Upustil pritom od výsluchu žalovaným navrhnutého svedka R.. T. V., nakoľko žalovaný vo svojom písomnom podaní doručenom súdu dňa 4.2.2022 (č. I. 278 spisu) oznámil, že na výsluchu tohto svedka netrvá, keďže v časti namietanej diskriminácie bola žaloba zamietnutá rozsudkom súdu prvej inštancie a v tejto časti rozsudok nebol odvolaním napadnutý. Konštatoval tiež, že na pojednávaní konanom dňa 19.5.2022 pripustil zmenu žalobného návrhu na základe návrhu žalobcu doručeného súdu dňa 5.2.2021, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti uhradiť žalobcovi doplatok k osobnému príplatku s

príslušenstvom aj za obdobie od mája 2018 do novembra 2019 vo výške 6.270 eur, spolu s príslušnými úrokmi z omeškania. Na tomto pojednávaní zároveň doplnil dokazovanie výsluchom žalobcu, ktorý uviedol, že pracoval v štátnej službe na Okresnom úrade Námestovo, katastrálny odbor, vo funkcii samostatný radca, a to do dňa 30.11.2019, keď dostal výpoveď z organizačných dôvodov ako jediný zamestnanec, čím boli naplnené vyhrážky vedúceho odboru K.. R. Z., ako jeho reakcia na podanie danej žaloby. Doplnil, že voči tomuto skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru podal aj žalobu na súd, ale nakoľko ho oslovili z Okresného úradu Tvrdošín, katastrálny odbor, aby nastúpil do dočasnej štátnej služby, kde by pôsobil do odchodu do predčasného dôchodku, žalobu o neplatnosť výpovede zobrať späť.

21. Zo svedeckej výpovede svedka K.. R. Z. na pojednávaní dňa 19.5.2022 súd prvej inštancie zistil, že svedok pracoval na katastrálnom úrade ako vedúci katastrálneho odboru. Uviedol, že nebol priamym nadriadeným žalobcu, jeho priamym nadriadeným bol vedúci právneho oddelenia R. T.. V prípade priznania osobného ohodnotenia (osobného príplatku) alebo jeho zmeny v podobe zníženia alebo zvýšenia, toto na žalobcu vypracovával vedúci právneho oddelenia. Každý vedúci bol zodpovedný za tieto hodnotenia a svedok vypracovával hodnotenia vedúcich oddelení. Svedok uviedol, že nikdy nemohol zasahovať do otázok, ktoré patrili do kompetencie vedúcich oddelení, mal riadiacu činnosť a bol zodpovedný za celý kataster. So žalobcom nemal viac menej žiaden vzťah, poznal ho ako zamestnanca a o jeho práci vedel len z podkladov ktoré mu predložil vedúci oddelenia. Vypovedal, že žalobca patril k priemerným zamestnancom. Správanie sa žalobcu bolo nielen voči stránkam, ale aj voči kolegom arogantné, chodili sa k nemu ako vedúcemu sťažovať občania na jeho správanie a aj niektoré kolegyne, nevedel však uviesť, či na žalobcu podal jeho nadriadený R. T. návrh na zníženie osobného príplatku. Zníženie osobného príplatku so žalobcom prerokoval po predchádzajúcom rozhovore s prednostom úradu, avšak toto svoje tvrdenie nevedel preukázať, keďže o tom neexistuje písomný záznam. Počas svojej svedeckej výpovede na otázku žalovaného však uviedol, že R. T. vypracoval návrh na zníženie osobného príplatku žalobcu a svedok ho iba podpísal.

22. Súd prvej inštancie na ozrejmienie uviedol, že osobný príplatok je prostriedok, ktorým môže zamestnávateľ u zamestnanca oceniť jeho mimoriadne schopnosti, dosahované pracovné výsledky alebo vykonávanie práce nad rámec zmluvných povinností. Osobný príplatok v zásade nie je nárokovateľnou zložkou mzdy zamestnanca, ale ak už osobný príplatok príslušný vedúci zamestnanca navrhol, mali by sa pri jeho znížení, resp. odňatí dodržiavať zákonné podmienky. Dodal, že si je vedomý, že na osobný príplatok osoba nemá nárok a nemôže sa priznania osobného príplatku domáhať ani súdnou cestou, keďže ide o nenárokovateľnú zložku príjmu, avšak v prípade, že osobný príplatok je už priznaný, zamestnávateľ (v tomto prípade príslušný nadriadený) ho môže odňať alebo znížiť len z určitého dôvodu, po náležitom písomnom odôvodnení tak, ako to stanovuje zákon. Podmienky a rozsah priznania osobného príplatku môže upravovať aj interný právny predpis zamestnávateľa. Doplnil, že je plne v kompetencii zamestnávateľa rozhodnúť o tom, či prizná svojmu zamestnancovi osobný príplatok alebo mu ho odníme a je zrejmé, že osobný príplatok tvorí nenárokovateľnú zložku mzdy (viď tiež uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/2012).

23. V prejednávanej veci súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ zákonodarca, prípadne zamestnávateľ interne upravil a žiadal od príslušného nadriadeného písomný a odôvodnený návrh týkajúci sa zníženia osobného príplatku, je potrebné, aby takéto odôvodnenie bolo aj v súlade s názorom príslušného nadriadeného, že došlo k takému porušeniu pracovnej disciplíny u podriadeného, ktoré odôvodňuje zníženie osobného príplatku. V zmysle čl. 18 ods. 1 Nariadenia o služobnom poriadku štátnych zamestnancov v služobnom úrade Ministerstva vnútra SR č. 23/2013 vedúci zamestnanec s personálnou pôsobnosťou môže štátnemu zamestnancovi priznať osobný príplatok v zmysle zákona o štátnej službe. Na priznanie osobného príplatku nie je právny nárok. Z § 89 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z. vyplýva, že osobný príplatok podľa odseku 1 možno zvýšiť, znížiť alebo odňať na základe úrovne kvality plnenia služobných úloh alebo pri zmene štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 32.

24. Zhodnotiac dôkazy jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti mal súd prvej inštancie z takto vykonaného dokazovania preukázané a to predovšetkým z listinného dôkazu „OSOBNÝ PRÍPLATOK“ zo dňa 19.2.2015, účinný k 1.3.20215 (č. I. 8 spisu), že tento návrh na zníženie osobného príplatku žalobcu predložil K.. R. Z., ktorý podľa zhodných tvrdení strán sporu a aj menovaného pracoval na katastrálnom

úrade ako vedúci katastrálneho odboru, nebol však priamym nadriadeným žalobcu. V prípade priznania nároku teda vypracovanie hodnotenia zamestnanca (žalobcu) na osobný príplatok alebo jeho zmeny v podobe zníženia alebo zvýšenia mal vypracovávať vedúci právneho oddelenia R. T.. Z listinného dôkazu „Hodnotenie zamestnancov odboru“ zo dňa 17.10.2014 č. OU-NO-KO-3618/2014 (č. I. 16 spisu) mal za preukázané, že toto hodnotenie, navyiac veľmi kladne hodnotiace prácu žalobcu vypracovával opäť svedok K.. R. Z., a to namiesto priamo nadriadeného vedúceho zamestnanca právneho oddelenia R. T.. Tvrdenie svedka K.. R. Z., že ho vypracovával R. T. a on ho iba podpisoval sa javí s najväčšou pravdepodobnosťou ako nepravdivé a v rozpore s doposiaľ vykonaným dokazovaním. Predovšetkým v záhlaví tohto hodnotenia je uvedené „Vybavuje/Linka K.. R. Z.“ a toto je aj svedkom podpísané. Z prehlásenia R. T. zo dňa 12.3.2015 (č. I. 14 spisu) zároveň súd prvej inštancie zistil, že R. T. ako priamy nadriadený žalobcu čestne prehlásil, že v období od 1.1.2014 do 1.3.2015 písomne nevyhodnocoval plnenie služobných úloh žalobcu ako štátneho zamestnanca a taktiež nežiadal služobný úrad o zníženie osobného príplatku. Prehlásil, že žalobca si svoje pracovné povinnosti plnil včas a zodpovedne. S poukazom na uvedené dospel k záveru, že k zníženiu osobného príplatku žalobcu nedošlo zákonným spôsobom, a to na návrh príslušného nadriadeného.

25. Zároveň dodal, že ak dôvodom pre zníženie osobného príplatku malo byť iba svedkami T.. Y. Š. E. K.. R. Z. tvrdené nevhodné správanie žalobcu voči ostatným zamestnancom a občanom, toto porušenie pracovnej disciplíny žalobcom nemal za preukázané, keď žalovaný nepredložil jediný dôkaz o jeho pravdivosti a teda neunesol v tomto smere dôkazné bremeno. Doplnil, že ak malo dochádzať zo strany žalobcu k takému vážnemu porušovaniu pracovnej disciplíny a v tak tvrdenej miere, je potom otázne, prečo žalovaný nepostupoval tak, ako mu to ukladá v šiestej časti článok 21 Nariadenia č. 23/2013 zo dňa 23.12.2013, zverejneného v čiastke 104 Vestníka Ministerstva vnútra SR č. 185/2013 (č. I. 138 spisu). S poukazom na uvedené uviedol, že ak zákonodarca žiada od príslušného nadriadeného písomné odôvodnenie zníženia osobného príplatku, poskytuje predovšetkým ochranu podriadeným, aby k odňatiu služobného príplatku nedochádzalo svojvoľným spôsobom. Ak dôvodom pre zníženie osobného príplatku malo byť porušenie pracovnej disciplíny žalobcom, zisťoval, či zo strany žalobcu dochádzalo k porušeniu pracovnej disciplíny, avšak táto skutočnosť preukázaná nebola, preto uzavrel, že spôsob, akým žalovaný postupoval pri znížení osobného príplatku žalobcu, porušuje základné istoty zamestnancov. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu po doplnení dokazovania výsluchom svedka K.. R. Z. k otázke zákonnosti postupu zníženia osobného príplatku žalobcu dospel po takto vykonanom dokazovaní k záveru, že žalovaný nepreukázal, že k odňatiu osobného príplatku žalobcovi došlo zákonným spôsobom a zo zákonných dôvodov, preto podanú žalobu vyhodnotil ako dôvodnú.

26. Na základe uvedeného súd prvej inštancie za použitia § 4 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a) a písm. b), § 32 ods. 1, ods. 2 a § 89 ods. 1, ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku. Doplnil, že v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi aj úrok z omeškania, nakoľko žalovaný nedôvodne znížil osobný príplatok žalobcu, avšak od 16.3.2016 priznal úrok iba vo výške 5 % ročne a vo zvyšku žalobu zamietol, nakoľko sadzba úrokov z omeškania v právnych vzťahov vzniknutých od 16.3.2016 je zvýšená o 5 percentuálnych bodov ako základná úroková sadzba ECB (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.). O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 C. s. p., keď úspech žalobcu pozostáva z priznanej sumy 6.270 eur spolu s príslušenstvom a neúspech v časti v ktorej bolo konanie zastavené (t. j. v časti uloženia povinnosti vyplácať žalobcovi osobný príplatok zvýšený o 110 eur ku mzde za jednotlivé mesiace do budúca, počnúc najbližším výplacným termínom po právoplatnosti rozsudku, v časti uloženia povinnosti uhradiť žalobcovi sumu 627,05 eura titulom finančnej straty na povinných zrážkach zo mzdy uplatňujúcu si pri daňovom bonuse na manželku a v časti uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi rozdiel na vymeriavacom základe pre výpočet odvodov vo výške 518,65 eura), keďže procesné zavinenie na zastavení konania nesie žalobca a tiež v časti žalobného nároku vo výške 2.000 eur titulom diskriminácie, v ktorej časti bola žaloba zamietnutá. Úspech žalobcu tak predstavuje vo vyhovujúcej časti plný úspech, ktoré trovy konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi a nepatrný neúspech žalobcu v zostávajúcej časti späťvzatia a zamietnutia, avšak žalobcovi (žalovanému - pozn. odvolacieho súdu) preukázateľne trovy konania nevznikli a tieto si v konaní ani neuplatnil.

27. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný a žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

28. Namietal, že žalobca nepodal žalobný návrh, predmetom ktorého by bolo preskúmanie odňatia jeho osobného príplatku, predmetom žaloby bolo len doplatenie rozdielu medzi odňatým a vyplácaným osobným príplatkom. Žalobca žiadnym spôsobom nenavrhol, aby bolo rozhodnuté o tom, či k odňatiu osobného príplatku došlo v súlade alebo v rozpore so zákonom. Vo vzťahu k rozhodnutiu o odňatí osobného príplatku zdôraznil, že zákon

č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe neukladal v danom čase povinnosť písomne hodnotiť činnosť zamestnanca, ani písomne riešiť odňatie osobného príplatku, a teda zákonné podmienky boli naplnené. Nakoľko zákon č. 400/2009 Z. z. spôsob odňatia osobného príplatku štátneho zamestnanca neustanovoval, bol zvolený postup podľa Nariadenia o služobnom poriadku štátnych zamestnancov v služobnom úrade žalovaného, v zmysle ktorého návrh na zníženie či odňatie osobného príplatku štátneho zamestnanca predkladá priamo nadriadený vedúci zamestnanec, pričom predchádzajúce písomné oznámenie o znížení kvality úrovne plnenia služobných úloh nie je podmienkou pre uplatnenie možnosti zníženia či odňatia osobného príplatku. Žiaden právny predpis v posudzovanom čase a ani kolektívna zmluva neustanovovali povinnosť odôvodniť rozhodnutie o zvýšení, znížení či odňatí osobného príplatku zamestnanca v štátnej službe.

29. Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že odňatie osobného príplatku bolo svojvoľné, nakoľko príslušný nadriadený zamestnanec postupoval správne v čase, keď zistil, že štátny zamestnanec neplní úlohy riadne a kvalitne. Bol názoru, že súd nemôže rozhodovať o tom, ako štátny zamestnanec vykonáva svoju prácu a ako má byť odmeňovaný, pričom zákon č. 400/2009 Z. z. pojem „zníženie kvality plnenia služobných úloh“ bližšie nešpecifikuje, závisí preto od plnenia konkrétnych okolností ako vedúci štátny zamestnanec v danom prípade vyhodnotí úroveň plnenia služobných úloh podriadeného. Cieľom osobného príplatku je dlhodobou oceniť kvalitné, nadštandardné pracovné výsledky, prípadne výkon štátnej služby nad rozsah služobných povinností, ak však vedúci zamestnanec dospeje k záveru, že uvedené skutočnosti sa zmenili, môže dôjsť k zníženiu alebo odobratiu osobného príplatku, pričom poukázal na čl. 18 ods. 3 služobného poriadku štátnych zamestnancov v služobnom úrade žalovaného (Nariadenie č. 23/2013 - pozn. odvolacieho súdu), v zmysle ktorého predchádzajúce písomné oznámenie priamo nadriadeného vedúceho zamestnanca o znížení úrovne kvality plnenia služobných úloh štátnemu zamestnancovi nie je podmienkou zníženia osobného príplatku alebo jeho odňatia. Sumarizujúc uviedol, že pre zníženie osobného príplatku postačuje hodnotenie (a to bez predpísanej formy a náležitostí), na základe ktorého vedúci zamestnanec zistí, že štátny zamestnanec neplní služobné úlohy kvalitne, čo bolo aj prípadom žalobcu.

30. Zotrval na argumentácii, že osobný príplatok štátneho zamestnanca je nenárokovateľná zložka funkčného platu, na ktorú nevzniká právny nárok, je variabilná a viazaná na splnenie stanovených podmienok a pracovný výkon zamestnanca a zotrval tiež na tom, že postup pri odňatí osobného príplatku v posudzovanom prípade bol správny a v súlade s platným zákonom. Oponoval záveru súdu prvej inštancie, že návrh na zníženie osobného príplatku nebol daný príslušným nadriadeným (ods. 47 napadnutého rozhodnutia). Poukázal na to, že danou otázkou sa zaoberal aj Krajský súd v Bratislave v uznesení sp. zn. 16CoPr/10/2018, zo dňa 31.7.2020, kde v ods. 20 uviedol, že: „...nie je vylúčené, aby o zmenách v osobnom príplatku rozhodol priamo zamestnávateľ, resp. taký vedúci zamestnanec zamestnávateľa, ktorý je v rozhodnom čase vzhľadom na svoje pracovné zaradenie spôsobilý prijať záver o kvalite výkonu pracovnej činnosti zamestnanca, o ktorého osobný príplatok sa jedná.“ Na základe uvedeného bol názoru, že návrh na zníženie osobného príplatku žalobcu podal na to oprávnený zamestnanec. Do pozornosti dal tiež výpoveď svedka K.. R. Z., z ktorej vyplynulo, že na žalobcu boli opakovane podávané ústne sťažnosti, pričom sám svedok uviedol ako príklad arogantné správanie žalobcu voči nemu.

31. Rozporoval tiež záver súdu prvej inštancie o dôvodnosti nároku na úrok z omeškania a dôvodil, že Zákonník práce neupravuje inštitút úrokov z omeškania, a preto bolo potrebné skúmať, či je možné použiť právnu úpravu Občianskeho zákonníka, ako aj riadne odôvodniť prípadné použitie. Namietal, že v konaní nedošlo k riadnemu odôvodneniu, keď Zákonník práce síce zakotvuje v § 1 subsidiárnu

pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce, avšak súčasne možno z takto zakotvenej subsidiárnej pôsobnosti vyvodiť tú skutočnosť, že na pracovnoprávne vzťahy sa nevzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania, keďže tieto sú upravené v jeho ôsmej časti. Do pozornosti dal aj rozhodnutie Ústavného súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 494/2013, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že všeobecné súdy, ktoré posúdili okolnosti pre určenie výšky náhrady mzdy a nepriznali úroky z omeškania, svojím postupom neporušili základné práva zamestnanca na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivý proces. Pre prípad, ak by mal odvolací súd za to, že priznanie úroku z omeškania je dôvodné, namietal priznanie výšky úrokov z omeškania zo sumy osobného príplatku (z dôvodu potreby vykonania odvodov do zdravotnej, sociálnej poisťovne a na daň), keď žalobca by osobne celou takto vyplatenou sumou nemohol disponovať ani v prípade, ak by mu bola vyplácaná v bežnom pracovnom pomere. Poukázal na to, že mzda podlieha následnej odvodovej povinnosti (mzda brutto) a zamestnancovi je do dispozície odovzdaná len mzda „očistená“ od takýchto povinných platieb, t. j. mzda netto, preto priznanie úroku z omeškania stanoveného zo mzdy brutto považoval za v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi.

32. Za inú vadu konania označil absenciu jasného a zrozumiteľného odôvodnenia, vedúcu k neúplnosti, nepresvedčivosti a nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia, čo vedie k porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, pričom v danej súvislosti poukázal na právne závery uvedené v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 335/2006 a tiež v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/5/1997 (R 111/1998).

33. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu vyhodnotil odvolanie žalovaného ako nedôvodné. Odmietol argumentáciu, že žaloba nesmerovala na rozhodnutie o zákonnosti odňatia osobného príplatku, keďže súčasťou žalobného návrhu bolo, že žaloba je podaná na porušenie § 89 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z. služobným úradom (Okresným úradom v Námestove) v spojitosti s § 4 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z.. Zdôraznil, že v § 89 ods. 2 je uvedené, že nemôže dôjsť k zníženiu osobného príplatku z iných ako uvedených dôvodov, a to na základe zmeny úrovne kvality plnenia služobných úloh alebo pri zmene štátnozamestnaneckého pomeru, pričom bolo jednoznačne dokázané, že ani k jednému z uvedených dôvodov nedošlo. Naopak žalovaný neunesol dôkazné bremeno svojej obhajoby, že k zníženiu osobného príplatku žalobcovi došlo zákonným spôsobom. Odmietol pritom tvrdenie žalovaného, že chýbajúce predchádzajúce písomné oznámenie o znížení kvality úrovne (pričom bol dokázaný opak, a teda výborné plnenie štátnozamestnaneckých úloh), či neodôvodnenie takéhoto rozhodnutia znížiť osobný príplatok je správne a dostatočné, keď vedome opomína Nariadenie č. 23/2013, rovnako tak aj Nariadenie služobného úradu č. 11/2016.

34. V súvislosti s argumentáciou žalovaného o nenárokovateľnosti osobného príplatku bol názoru, že žalovaný nemá nárok opakovane podávať rovnaké odvolacie dôvody, ak sa s nimi už raz odvolací súd vysporiadal. Za zavádzajúci považoval poukaz na výpoveď svedka K.. R. Z., nakoľko práve písomné hodnotenia menovaného tvrdia, že si plnil služobné povinnosti v požadovanom rozsahu, kvalite, pri dodržiavaní etických kódexov a služobnej disciplíny a aj vo výpovedi svedok uviedol, že so žalobcom nemal žiadny vzťah a jeho prácu poznal len z podkladov predložených vedúcim zamestnancom. Dal do pozornosti, že falošné písomné tvrdenia daného svedka o tom, že žalobca verbálne útočil na prednostu okresného úradu T.. Y. Š., boli nielen samotným svedkom pri výsluchu, ale aj výsluchom svedka T.. Š. popreté. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného k úroku z omeškania poukázal na skutočnosť, že priznaným úrokom z omeškania sa tiež zaoberal odvolací súd s dostatočným odôvodením a taktiež poukázaním na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 2Cdo/76/2011 a sp. zn. 4Obo/319/1999. Poukaz na rozhodnutie Ústavného súdu v SR v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 494/2013 označil za irelevantný, nakoľko v predmetnom konaní síce všeobecné súdy, ktoré nepriznali úrok z omeškania neporušili základné práva zamestnanca, avšak toto konanie nenastolilo judikatúru, nepôsobí ako „precedens“ a už vôbec sa nedá aplikovať analogicky.

35. Zdôraznil tiež, že nevyplatením časti funkčného platu došlo reálne k omeškaniu zamestnávateľa k časti výplaty, na základe čoho je žaloba v časti úrokov z omeškania zákonná a plní tzv. paušalizovanú náhradu škody, ku ktorej nezákonným konaním zamestnávateľa jednoznačne došlo. Rovnako dal do pozornosti, že súd prvej inštancie a aj odvolací súd sa dostatočne zaoberali otázkou zohľadnenia odvodov do zdravotnej a sociálnej poisťovne a na daň, keď pripomenul, že chýbajúcou funkčnou časťou

platu bol a je ukrátený na sociálnych dávkach ako bolo vyplácanie PN, dovolenky či aktuálne priznaného dôchodku. Nestotožnil sa tiež s tvrdením žalovaného o nedostatočnom a nezrozumiteľnom odôvodnení a o porušení práva na spravodlivý proces a mal za to, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami a viazaný odvolacím súdom splnil všetky potrebné úkony smerujúce k zákonnému rozhodnutiu pri dodržiavaní práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

36. Žalovaný v odvolacej replike len zotrval na svojich tvrdeniach a právnej obhajobe v plnom rozsahu, pričom nepovažoval za potrebné bližšie sa vyjadriť.

37. Žalobca na odvoláciu repliku žalovaného nereagoval.

38. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.1.2026 (§ 387 ods. 1, § 219 ods. 3 C. s. p.).

39. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie posúdil otázku potreby preskúmania, či zníženie osobného príplatku žalobcovi bolo v súlade so zákonom a tiež otázku nárokovateľnosti osobného príplatku žalobcom v zmysle záverov odvolacieho súdu, ktorými bol viazaný, keď odvolací súd v uznesení č. k. 16CoPr/10/2018-205, zo dňa 31.7.2020 uviedol, že: „...doplatok k osobnému príplatku, ktorý je predmetom tohto sporu, je zložkou mzdy, ktorá sa v dôsledku rozhodnutia žalovaného ako zamestnávateľa o jej priznaní, stala zložkou mzdy nárokovateľnou, a keďže žalovaný žalobcovi osobný príplatok priznal, mohol sa súd zaoberať iba otázkou, či zníženie osobného príplatku bolo oprávnené a teda v súlade s vnútornými mzdovými predpismi žalovaného. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že predpokladom pre rozhodnutie v prejednanom spore bolo teda zistenie, že žalovaný znížil žalobcovi osobný príplatok v rozpore s právnymi predpismi, resp. vnútornými predpismi žalovaného, v prípade vyhovenia žalobe v časti týkajúcej sa doplatenia osobného príspevku, resp. zistenie o opaku, v prípade zamietnutia žaloby v tejto časti.“

40. Aj keď ako dôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalovaného smerujúcu voči záveru súdu prvej inštancie, že k zníženiu osobného príplatku nedošlo zákonným spôsobom, a to na návrh príslušného nadriadeného R. T. ako priameho nadriadeného vedúceho zamestnanca žalobcu, k čomu poukazuje na už prezentovaný záver v uznesení č. k. 16CoPr/10/2018-205, zo dňa 31.7.2020 (ods. 33 napadnutého rozhodnutia), že K.. R. Z. v rozhodnom čase vzhľadom na svoje pracovné zaradenie bol osobou spôsobilou prijať záver o kvalite výkonu pracovnej činnosti žalobcu, uvedená skutočnosť nič nemení na dôvodnosti záveru súdu prvej inštancie, že žalovaný v konaní nepreukázal, že k zníženiu osobného príplatku žalobcovi došlo zo zákonných dôvodov.

41. Hoci sa možno stotožniť s argumentáciou žalovaného, že zákon č. 400/2009 Z. z. neupravoval spôsob odňatia, resp. zníženia osobného príplatku štátneho zamestnanca, v § 89 ods. 2 stanovoval, že osobný príplatok možno zvýšiť, znížiť alebo odňať na základe úrovne kvality plnenia služobných úloh alebo pri zmene štátnozamestnaneckého pomeru. Nakoľko v konaní nebolo sporné, že k zmene štátnozamestnaneckého pomeru v rozhodnom období u žalobcu nedošlo, na žalovanom tak spočívalo v konaní dôkazné bremeno preukázať, že k zníženiu osobného príplatku žalobcovi došlo na základe zmeny úrovne kvality plnenia služobných úloh zo strany žalobcu.

42. V súvislosti s uvedeným odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že Nariadenie o služobnom poriadku štátnych zamestnancov v služobnom úrade žalovaného č. 23/2013 neustanovovalo povinnosť predchádzajúceho písomného oznámenia o znížení kvality úrovne plnenia služobných úloh a tiež ani povinnosť vydania odôvodneného rozhodnutia o znížení osobného príplatku štátneho zamestnanca, nezabavuje žalovaného povinnosti preukázať dôvodnosť rozhodnutia v danom prípade o znížení osobného príplatku v nadväznosti na kritériá uvedené vo vyššie cit. § 89 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z..

43. Súd prvej inštancie pritom správne poukázal na rozpornú výpoveď K.. Z., ako v tom čase vedúceho katastrálneho odboru, ktorý najprv tvrdil, že k zníženiu pristúpil len na základe podkladov od priameho nadriadeného žalobcu, niky do tohto nezasahoval a o práci žalobcu vedel len z týchto podkladov

(pričom podľa prehlásenia zo dňa 12.3.2015 R. T. ako priamy nadriadený nevyhodnocoval plnenie služobných úloh žalobcu v období od 1.1.2014 do 1.3.2015), avšak následne už uviedol, že o žalobcovi mal informáciu, že je arogantný ku kolegom aj stránkam. Ak dôvodom na zníženie osobného príplatku bolo tvrdené správanie sa žalobcu, žalovaný bol povinný toto tvrdenie preukázať, ale toto dôkazné bremeno neunesol, rovnako ako nepreukázal tvrdenie o tom, že dôvodom na zníženie osobného príplatku žalobcovi mali byť jeho verbálne útoky na T. Y. Š., ktorý však toto tvrdenie žalovaného vyvrátil, keď vo svojej svedeckej výpovedi výslovne uviedol, že o verbálnom útoku žalobcu na jeho osobu nepočul a ani nič také netvrdil.

44. V nadväznosti na námietky žalovaného o dôvodnosti úrokov z omeškania a ich priznanie zo sumy osobného príplatku „neočistenej“ od povinných odvodov a platieb odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že s nedôvodnosťou predmetných námietok žalovaného sa vysporiadal už v uznesení č. k. 16Co/10/2018-205, zo dňa 31.7.2020 (ods. 17 uznesenia), kde uviedol, že: „Je notoriou, že v prípade, ak zamestnávateľ mešká s výplatom platu a plat neposkytne zamestnancovi v dohodnutej dobe, resp. v prípade absencie takejto dohody najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, je v omeškaní; a z dôvodu omeškania je povinný zamestnancovi uhradiť nielen plat, ale aj úroky z omeškania. Pretože žiadny pracovnoprávny predpis nezakotvuje výšku úrokov z omeškania, v pracovnoprávných vzťahoch sa postupuje v týchto prípadoch podľa občianskoprávných predpisov (§ 1 ods. 4 Zákonníka práce); rovnako by sa preto malo postupovať aj v prípade omeškania zamestnávateľa v štátnozamestnaneckom pomere, aj keď § 120 zákona č. 400/2009 Z. z. neodkazuje výslovne na § 1 ods. 4 Zákonníka práce.“

45. „Okrem toho pri výklade a posudzovaní jednotlivých ustanovení právneho predpisu treba rešpektovať ich význam z hľadiska účelu a zmyslu tohto predpisu ako celku, a nie izolovane. Žiadať vyplatenie platu aj s príslušným úrokom z omeškania nemožno považovať za čosi neobvyklého, nemravného či snád dokonca protiprávneho (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vydané pod sp. zn. 2Cdo/76/2011). Občiansky zákonník vychádza z úvahy, že úroky z omeškania plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody (§ 519), ktorá veriteľovi vznikla tým, že nemohol po dobu omeškania zhodnotiť (využiť) istinu dlhu. Aj podľa judikatúry úroky z omeškania so splnením peňažného záväzku sú dennou náhradou škody za stratu možnosti disponovať s dlžnou sumou (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR vydaný pod sp. zn. 4Obo/319/1999). Inštitút úrokov z omeškania vo všeobecnosti a aj v pracovnom práve plní charakter zabezpečovací, sankčný a kompenzačný, a inak to nemôže byť ani v štátnozamestnaneckom pomere. Odo dňa nasledujúceho po dni márneho uplynutia lehoty na výplatu platu štátneho zamestnanca sa teda zamestnávateľ, t. j. služobný úrad, dostáva do omeškania so splnením peňažného dlhu podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (z dôvodu, že zákon č. 400/2009 Z. z. osobitné ustanovenia o omeškaní a úrokoch z omeškania neobsahuje) a vzniká mu tak povinnosť zaplatiť štátnemu zamestnancovi aj úroky z omeškania vo výške určenej nariadením vlády č. 87/1995 Z. z.“

46. „V prípade ak vznikne služobnému úradu nedoplatok na plate, resp. funkčnom plate štátneho zamestnanca, je povinný ho doplatiť v brutto vyjadrení, čo je zrejme z § 114 zákona č. 400/2009 Z. z. a z odkazu v § 120 predmetného zákona na ustanovenia § 129 až § 132 Zákonníka práce, upravujúce spôsob výplaty mzdy a vykonávanie zrážok zo mzdy. Z § 114 ods. 3 zákona č. 400/2009 Z. z., ktorý definuje, čo sa považuje za priemerný čistý funkčný plat štátneho zamestnanca vyplýva, že plat a funkčný plat sú peňažné plnenia neočistené od zákonných zrážok; preto v prípade uplatnenia nároku na doplatenie osobného príplatku ako zložky funkčného platu, t. j. hrubého platu, neočisteného od zrážok (na poisťné, na nemocenské poisťenie, dôchodkové poisťenie, poisťenie v nezamestnanosti, zdravotné poisťenie a preddavok na daň z príjmov zo závislej činnosti), možno priznať úrok z omeškania z celej istiny rovnajúcej sa hrubému funkčnému platu, resp. jeho zložke (osobného príplatku); a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že žiadny všeobecne záväzný právny predpis neustanovuje, že pre účely výpočtu doplatku k funkčnému platu štátneho zamestnanca sa má použiť čistý funkčný plat.“

47. Na doplnenie uvedenej argumentácie odvolací súd dáva do pozornosti, že námietku nemožnosti aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka o úrokoch z omeškania vzhľadom na § 1 ods. 4 Zákonníka práce posudzoval Ústavný súd SR vo svojom uznesení zo dňa 4.7.2017, sp. zn. III. ÚS 460/2017, kedy dospel k záveru, že zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., pričom ustanovenie § 1 ods.

4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo. S poukazom na uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nepochybil, keď dospel k záveru o dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku na úroky z omeškania v časti, v ktorej žalobcovi uvedený nárok priznal.

48. Pretože žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, hoci čiastočne z iných dôvodov, ako vo výroku vecne správny potvrdil.

49. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

50. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).